

responsabilitat mediambiental i social, conscient de la situació de sequera que afecta la comarca i les dificultats inherents a l'obtenció de permisos ambientals per a la realització d'esdeveniments d'aquesta magnitud.

Les processons dels Sants Misteris

Dues són les processons de la comarca ripollesa que comparteixen nom: la primera, la degana, ja que es representa des de l'any 1986, data en què es va recuperar, després que se suprimís el 1969. L'altra és la Processó Vivent dels Sants Misteris de Campdevàrol, que es representa des del 2006, any en què es va recuperar (el 1963 va ser el darrer any que va desfilar). El dia que ambdues processons van desfilar pels carrers de les viles respectives va ser el 29 de març, Divendres Sant, al captard. Tornant, però, a Camprodon, cal dir que la Junta hi organitza fins a tres processons més: l'anomenada *del Burriquet*, que surt el Diumenge de Rams i en què les nenes i els nens són els protagonistes; la desfilada del Maniple, per Dijous Sant, que és quan les autoritats camprodonines fan l'entrega de la maça (símbol del poder) als soldats romans, per donar així a entendre que la vila se'ls sotmet, i, finalment, la de les Dones, que surt de l'església del Car-

me el mateix Divendres Sant, abans de donar pas a la gran processó dels Sants Misteris.

Si a la processó de Camprodon, organitzada per l'Associació dels Sants Misteris de Camprodon, s'hi van poder veure desfilar més de deu passos i un espectacular maniple d'armats romans, a Campdevàrol va desfilar l'única processó vivent de la qual es té constància, ja que tots els passos estan representats per persones estàtiques i silencis. L'entitat encarregada de dur-la a terme és l'Associació Amics de la Processó de Campdevàrol.

Vall de Camprodon | Els sis municipis que formen la vall (Camprodon, Llanars, Vilallonga de Ter, Setcases, Molló i Sant Pau de Segúries) s'han aplegat en la Fundació Comunitària de la Vall de Camprodon per impulsar un projecte comú de bioeconomia circular, que no és res més que la manera de saber aprofitar els recursos biològics que la mateixa naturalesa ens ofereix. En el cas de la vall, el recurs natural més abundant és el que té relació amb la silvicultura; això és, l'explotació de boscos i arbres, amb un total de vint-i-nou mil hectàrees de les quals poc més d'un 56 % són precisament boscos. Té com a objectius principals reduir l'ús

de combustibles fòssils, adaptar l'agricultura i la ramaderia al canvi climàtic, promoure un consum responsable i, en aquest sentit, tirar endavant projectes de conscienciació a restauradors, mercats, visitants i veïns. El que es vol aconseguir, en suma, és poder tenir i gaudir d'uns paisatges agroforestals sostenibles i resilients, de tipus mosaic.

LA SELVA

Text > SEBASTIÀ GODAY

Màgicament dominats per la poesia

| A mitjan març, a la capital de la Selva, on Joan Vinyoli va estiuejar i on, sense cap mena de dubte, va sentir l'impuls primigeni cap a la poesia —sí, cap a la poesia: «Filla del cel, allà, la poesia, | un dia vaig trobar de bon matí: | en un tombant secret que jo sabia, | vora el torrent humit la vaig sentir.» (Joan Vinyoli, «D'una terra», 1948)— es porta a terme el Festival de Poesia Domini Màgic. Enguany, se n'ha celebrat l'onzena edició, sense pluges però assaonat per un programa ple de recursos poètics i musicals que n'eixamplen la validesa conceptu-

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > CARME CAVALLERIA GIRALT,
resident a Alemanya

El gener de 2023 vaig acabar els estudis superiors de viola a Lübeck, a disset quilòmetres de la mar Bàltica. Amb dinou anys, ara en fa vuit, vaig anar a estudiar a Alemanya la carrera i el màster, i ara hi estic treballant. En el meu àmbit professional, la música clàssica, aquest país ofereix moltes oportunitats. La veritat és que m'hi trobo bé. Viure a l'estranger és molt gratificant, tot i que també és molt sacrificat. He passat per moments força durs, però malgrat això hi estic bé i, de moment, no em plantejo tornar.

Fins ara he viscut a tres ciutats alemanyes molt diferents entre elles. La

>> Els poetes Maria Isern i Eduard Olesti, juntament amb el públic, en el recital maridat amb ratafies de La Sobirana, el 16 de març de 2024, a la Casa de la Paraula de Santa Coloma de Farners. (Foto: PURI OVEJAS)

al. Potser és moment de recordar i fer visibles els orígens d'aquest prodigi vinyolià que des de la Selva irradia tot l'àmbit poètic català. Joan Vinyoli va morir el novembre de 1984, després de publicar els seus darrers poemaris a l'editorial Empúries de Xavier Folch; el llicenciat en ciències exactes Pep Solà i Bohigas va quedar pres per la contundència de l'obra del poeta; més tard, es va publicar l'obra completa del poeta, el maig del 2001, amb el guiatge del catedràtic de la Universitat de Lleida Xavier Macià... Tot es va anar entortolligant fins que, l'octubre de 2004, es va celebrar, a Santa Coloma de Farners, el 1r Simposi Internacional Joan Vinyoli, amb un elenc irrepensible de poetes,

assagistes, catedràtics, amics, que van posar en valor, justament, l'obra poètica de Vinyoli.

Avui dia, aquest reconeixement es manté, si no és que ha crescut; hi ha hagut trobades d'estudiosos a Begur; un segon simposi, el 2014, i actualment es prepara un tercer simposi (<https://esdeveniments.udg.edu/102049/detail/iii-simposi-internacional-joan-vinyoli.html>). Ha estat fonamental, com a pal de paller, la perseverança indestructible de Pep Solà, amb la seva lluita per revalorar la figura gegant de Vinyoli i la poesia, com a concentració màxima de la literatura universal. I també el vull reivindicar com l'enzim indispensable en la posada en marxa, junta-

ment amb el programa de la Universitat de Girona (UdG) impulsat pel catedràtic Joaquim M. Puigvert (de Vilobí d'Onyar), de la Càtedra Joan Vinyoli de Poesia Contemporània de la UdG, amb valors referencials i vertebradors com Mita Casacuberta o Anna Pareira, que gestionen el Domini Màgic; trobades que mantenen viva l'essència de la poesia vinyoliana, que s'empeita amb el bo i millor de les noves generacions de la poesia catalana del moment. Al llarg del cap de setmana del Domini Màgic es trenen músiques —com la del cantautor Jaume Saurina, que ha compost amb la lletra «D'una terra» un himne vinyolià—, taules rodones, itineraris poètics per la natura colomenca, exposicions o cafès tertúlia amb poetes del moment, entre altres activitats amables.

Considero que el Domini Màgic, amb onze edicions a l'esquena, ja ha consolidat un referent ineludible del rigor de la poesia contemporània catalana. Jo soc de Joan Vinyoli, com Pep Solà, Pep Casas, Perejaume i tants i tants d'altres!

«Un llarg udol de vent fa que freturi | de tot ajut: les Fúries em turmenten. | S'han esvaït els estadants del somni. | Soc sol i vern i groc i despulat.» (Joan Vinyoli, «Domini màgic», 1984).

primera, Leipzig, se situa a l'est; la segona, Lübeck, al nord, i la tercera, Saarbrücken, que és on visc ara, al sud-oest. Traslladar-me a Alemanya m'ha proporcionat grans experiències. No només per les dificultats d'aprendre l'idioma, sinó també per les diferències de clima i de costums. En conèixer gent nova, per posar un exemple, els alemanys no es fan dos petons, sinó que es donen la mà. El sol no el veuen ni una tercera part del que es veu a Girona, i a això sí que no hi estava gens acostumada. Pel que fa a l'idioma, per molt que l'apreuigis o t'hi esforcis, no acabes d'expressar-te igual de bé que en català. En qualsevol cas, haver d'enfrontar-me diàriament amb això m'enriqueix. Cada hivern és dur, cada conversa és un repte, i tot el que faig m'aporta alguna cosa.

Com és natural, m'enyoro de les coses de casa, de la família, de costums propis que perdo tot i que els tenia molt arrelats. Quan soc aquí, a Alemanya, m'enyoro de Girona i de Catalunya, però també em passa a l'inrevés: quan torno a Catalunya enyoro la meua vida d'aquí. Tot plegat, però, em fa feliç i m'enriqueix. De tant en tant, quan visito Girona, aprofito per compartir les meves experiències a Alemanya. L'any passat, per exemple, al Conservatori de Música Isaac Albéniz, vaig xerrar una bona estona amb els alumnes de l'assignatura «La música clàssica en clau femenina».

Em fa il·lusió aparèixer en aquest espai de la REVISTA DE GIRONA, entre altres motius perquè recordo que el 2011, juntament amb una trentena de companys més, vaig sortir en un retrat

«Traslladar-me a Alemanya m'ha proporcionat grans experiències. No només per les dificultats d'aprendre l'idioma, sinó també per les diferències de clima i de costums.»

de grup que el fotògraf Jordi Puig ens va fer als membres de l'Orquestra del Conservatori de Girona.